

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

การพัฒนาประเทศให้บรรลุเป้าหมายนั้น จำเป็นต้องพัฒนาทั้งทางด้านเศรษฐกิจ สังคม และการเมืองควบคู่กันไป ในอดีตประเทศไทยไม่ได้สนใจในเรื่องการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ เพราะประเทศไทยมีปัจจัยการผลิตที่สมบูรณ์ ในขณะที่ประเทศสิงคโปร์ไม่มีทรัพยากรธรรมชาติ แต่เจริญกว่าประเทศไทย 10 เท่าในปัจจุบัน (จิระ หงส์ดารมภ์, 2543, หน้า 49) การพัฒนาประเทศที่ผ่านมานั้นไม่ว่าประเทศใด ๆ ในโลกจะมุ่งการพัฒนาเศรษฐกิจก็อาศัยการพัฒนาอุตสาหกรรม ซึ่งการพัฒนาดังกล่าว สิ่งที่มาคือการทำลายทรัพยากรธรรมชาติรวมทั้งการทำลายสิ่งแวดล้อม ซึ่งเป็นไปตามทฤษฎีของโลกตะวันตก แต่ปัจจุบันมนุษย์เริ่มเชื่อแล้วว่าการพัฒนาที่ยั่งยืนนั้นไม่ควรทำลายทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม เพราะการทำลายทรัพยากร ธรรมชาติ และสิ่งแวดล้อมก็จะย้อนมาทำลายตัวมนุษย์นั่นเอง การพัฒนาอย่างต่อเนื่องอย่างประเทศที่เจริญแล้ว เช่น ประเทศสหรัฐอเมริกา มีความเจริญมากทางด้านอุตสาหกรรมของเสียจากโรงงานอุตสาหกรรมก็ย่อมมีมาก ไม่มีทางที่จะเผาทำลายขยะจึงบรรทุกใส่เรือแล่นไปทั่วอันน้ำมหาสมุทรเพื่อหาแหล่งทิ้งในประเทศอื่น เป็นการแสดงให้เห็นถึงความเห็นแก่ตัวของมนุษย์ซึ่งมีผลตามมาอย่างมากมายในด้านสังคม (อานันท์ ปันยารชุน, 2545, หน้า 6) ทำให้ด้านจิตใจเสื่อมทราม ในที่สุดมนุษย์ก็จะเริ่มจะมองเห็นแล้วว่าวิถีการพัฒนาที่ผ่านมานั้นไม่ถูกต้องและไม่ถูกทาง

การวางแผนพัฒนาประเทศไทยในอดีต เน้นนโยบายทางการเงิน นโยบายการส่งออก และอุตสาหกรรมโดยใช้แรงงานราคาถูก คือ เน้นปริมาณของแรงงานแต่ไม่เน้นคุณภาพของแรงงาน อาจจะเป็นเพราะว่า สังคมยังมองไม่เห็นความสำคัญของคนเป็นหลัก ต่อมารัฐบาลได้เริ่มให้ความสำคัญ และเน้นการพัฒนาคน โดยกำหนดไว้อย่างชัดเจนในแผนพัฒนาเศรษฐกิจ และสังคมแห่งชาติฉบับที่ 8 (พ.ศ. 2540-2544) และกำหนดแผนพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ต่อเนื่อง ในแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 9 (พ.ศ. 2545-2549) แม้ว่าในช่วงการดำเนินการตามแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 8 ได้เกิดวิกฤตการณ์เศรษฐกิจตกต่ำและรัฐบาลต้องลดค่าใช้จ่ายในการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์บางส่วนลง โดยข้อเท็จจริงการพัฒนาทรัพยากร

มนุษย์เป็นเรื่องยากต้องการความต่อเนื่อง จึงต้องมีนโยบายที่ชัดเจน และยั่งยืน ก็คือต้อง ดูแลตั้งแต่เกิดไปจนตาย แต่ถ้าสังคมยากจนก็จะมีปัญหาเรื่องคุณภาพของคน ดังนั้นต้องขึ้นอยู่กับยุทธศาสตร์ การเตรียมทรัพยากรมนุษย์ของประเทศ และการพยายามใช้ศักยภาพของคนเหล่านั้นให้มากที่สุดจึงต้องกลับมาคิดใหม่ทำใหม่ พ.ต.ท.ทักษิณ ชินวัตร นายกรัฐมนตรีได้กล่าวว่า ต้องเตรียมเด็กไทย เพราะโลกเข้าสู่สังคมฐานความรู้ที่แข่งขันกันด้วยสมองของมนุษย์คือ ความรู้ ความคิด หากไม่เตรียมตอนนี้ศักยภาพของประเทศไทยที่เคยแข็งแกร่งในอดีตจะใช้ได้ไม่นานแค่นั้นหากไม่พัฒนาต่อเมื่อ 20 ปีที่แล้ว บอกกันว่าข้อมูล คืออำนาจ แต่ขณะนี้ข้อมูลมีมาก ซึ่งต้องหยิบขึ้นมาให้ถูกแล้ววิเคราะห์ให้ให้เกิดปัญหาความรู้ เรียกว่า ความรู้คือพลัง อีกทั้งจำเป็นต้องรู้จักการใช้ภาษาอังกฤษ การใช้อินเทอร์เน็ต และการเข้าใจในวัฒนธรรมสากลด้วย (นมเลียงหมา, 2545, หน้า11)

การพัฒนาศักยภาพของคนจะต้องพัฒนาให้ทุกคนได้รับการพัฒนาตามศักยภาพอย่างเต็มที่ทั้งทางด้านร่างกาย จิตใจ สติปัญญา และทักษะฝีมือ เพื่อให้คนเป็นคนดี มีคุณธรรม มีสุขภาพพลานามัยที่ดี และมีส่วนร่วมในการพัฒนาเศรษฐกิจ และสังคมได้อย่างมีประสิทธิภาพ ตลอดจนมีจิตสำนึก และมีบทบาทในการดูแล อนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติ สิ่งแวดล้อม และวัฒนธรรมที่ดีงามพื้นฐานของความเป็นไทย (สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ, 2539, หน้า 11) การศึกษาเป็นเครื่องมือหรือกระบวนการสำคัญในการพัฒนาความรู้ ความคิด ความสามารถ รวมทั้งพฤติกรรม เจตคติ ค่านิยม และคุณธรรมของบุคคลตั้งแต่รากฐานชีวิตไปทุกช่วงอายุต่อเนื่องตลอดชีวิต คุณสมบัติของบุคคลดังกล่าวเป็นปัจจัยและพลังสำคัญในการพัฒนาประเทศทั้งทางด้านเศรษฐกิจ สังคม และวัฒนธรรม ยิ่งสังคมโลกมีการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว ไม่ว่าจะด้วยความก้าวหน้าของเทคโนโลยีสื่อสารหรือเทคโนโลยีอื่น ๆ และการแข่งขันอย่างรุนแรงทางเศรษฐกิจอย่างไม่เคยมีมา ในอดีตคุณภาพของบุคคลยิ่งทวีความสำคัญมากขึ้นด้วยการตระหนักถึงความสำคัญของการศึกษา ที่เป็นกระบวนการสำคัญในการพัฒนา คุณภาพประชากร หลายประเทศไม่ว่าจะเป็นประเทศที่เจริญก้าวหน้า หรือประเทศที่กำลังพัฒนาต่างได้ทุ่มเทกำลังทั้งในแง่ความคิด และทรัพยากรของประเทศที่จะปฏิรูป หรือพัฒนาการศึกษาของประเทศ เพื่อสะสมพลังอำนาจให้ประเทศสามารถพึ่งตนเองอยู่รอด หรือแข่งขันได้ (คณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ 2540)

รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2540 มาตรา 43 ได้กำหนดให้รัฐต้องกระจายรายได้ให้ท้องถิ่นพึ่งตนเอง และตัดสินใจในกิจกรรมท้องถิ่น มาตรา 289 ได้กำหนดให้องค์การส่วนท้องถิ่นย่อมมีหน้าที่บำรุง รักษา ศิลปะ จารีตประเพณี ภูมิปัญญา ท้องถิ่นหรือวัฒนธรรมท้องถิ่น และสิทธิที่จะจัดการศึกษาอบรม และฝึกอาชีพตามความเหมาะสม และความ ต้องการของท้องถิ่นนั้น (สำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร, 2542) รวมทั้งพระราชบัญญัติ

การศึกษาแห่งชาติ พุทธศักราช 2542 ก็ได้มีบทบัญญัติที่เกี่ยวข้องกับการจัดการศึกษาของท้องถิ่น คือมาตรา 41 และมาตรา 42 ได้กำหนดให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นมีสิทธิจัดการศึกษาในระดับใดระดับหนึ่ง หรือทุกระดับตามความพร้อม และความเหมาะสม และความต้องการของท้องถิ่น โดยให้มีการประเมินความพร้อมในการจัดการศึกษาขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น และมีหน้าที่ในการประสานส่งเสริมองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นให้สามารถจัดการศึกษาสอดคล้องกับนโยบาย และได้มาตรฐาน (สำนักงานปลัดกระทรวงศึกษาธิการ, 2542, หน้า22) ขณะเดียวกัน พระราชบัญญัติกำหนดแผน และขั้นตอนการกระจายอำนาจให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น พุทธศักราช 2542 มาตรา 16 และมาตรา 17 ได้กำหนดให้ท้องถิ่นมีหน้าที่จัดการศึกษา ส่งเสริม กีฬาประกอบอาชีพ การพัฒนาคุณภาพชีวิต เด็ก สตรี คนชรา และได้กำหนดหน้าที่อื่น ๆ ที่กระจายไปยังองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นที่เอื้อต่อการพัฒนา การศึกษาของท้องถิ่นอีกหลายประเด็น (มูลนิธิส่งเสริมการปกครองส่วนท้องถิ่น, 2543, หน้า 8-12)

จากรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2540 พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พุทธศักราช 2542 และพระราชบัญญัติกำหนดแผนขั้นตอนการกระจายอำนาจให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น พุทธศักราช 2542 กล่าวโดยสรุปก็เพื่อต้องการให้องค์กรบริหารส่วนจังหวัดเป็นศูนย์กลางความร่วมมือจากทุกฝ่ายในการพัฒนาศักยภาพ และแก้ไขปัญหาความเดือดร้อนของประชาชนอย่างแท้จริงอีกทั้ง เพื่อให้องค์กรบริหารส่วนจังหวัดเป็นองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นที่มีระบบบริหารจัดการที่เป็นเวที การมีส่วนร่วมของประชาชน พระราชบัญญัติกำหนดและขั้นตอนการกระจายอำนาจให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น พุทธศักราช 2542 มาตรา 30 กำหนดไว้ดังนี้

1. ให้จัดทำแผนขั้นตอนการกระจายอำนาจ สรุปสาระสำคัญคือ
 - 1.1 ให้หน่วยงานต่าง ๆ ที่มีภารกิจในพื้นที่ท้องถิ่นต้องโอนถ่ายให้ท้องถิ่น
 - 1.2 จัดระบบบริการสาธารณะ เพื่อให้ประชาชนได้รับบริการสาธารณะที่ดีที่สุด
 - 1.3 ปรับปรุงภาษีต่างๆ ของท้องถิ่นให้ได้รับมากขึ้น และเป็นธรรม
 - 1.4 การถ่ายโอนบุคลากร
2. กำหนดรายได้ของท้องถิ่นไว้ดังนี้
 - 2.1 ปีงบประมาณ 2544 ท้องถิ่น จะต้องมียารับไม่น้อยกว่า 20% ของรายรับของรัฐ
 - 2.2 ปีงบประมาณ 2549 ท้องถิ่น จะต้องมียารับไม่น้อยกว่า 35% ของรายรับของรัฐ

เป็นเหตุให้องค์กรบริหารส่วนจังหวัดมีภารกิจพร้อมรายได้เพิ่มขึ้น

การพัฒนาชุมชน โดยหลักการต้องมีการพัฒนา หรือดำเนินการในภารกิจด้านต่างๆ ไป

พร้อม ๆ กันในลักษณะบูรณาการ มีการจัดลำดับความสำคัญของแผนงานโครงการ และต้องมีการประสานงานเพื่อให้เกิดการสนับสนุนซึ่งกันและกัน จึงจะทำให้การพัฒนาบังคับคดี (จาร์ส นวลนั่ม, 2540, หน้า 240) องค์การบริหารส่วนจังหวัดเป็นองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นที่มีประชาชนมีส่วนร่วมอย่างใกล้ชิดมีการกิจต้องปฏิบัติโดยตรง และภารกิจที่ต้องสนับสนุน เช่น ภารกิจด้านการศึกษา ศาสนา วัฒนธรรม และสาธารณสุขปโลก ซึ่งเป็นภารกิจในการพัฒนาในด้านสังคมให้กับท้องถิ่น

องค์การบริหารส่วนจังหวัดชลบุรี เป็นราชการส่วนท้องถิ่นที่มีฐานะเป็นนิติบุคคล จัดตั้งขึ้นตามพระราชบัญญัติองค์การบริหารส่วนจังหวัดพุทธศักราช 2540 มีหน้าที่ตามมาตรา 45 ในการพัฒนาจังหวัดทั้งในด้านเศรษฐกิจ สังคม และวัฒนธรรม ซึ่งได้พัฒนาคุณภาพชีวิตของประชาชนในจังหวัดมาได้ระยะหนึ่งแล้ว ผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะศึกษาความคิดเห็นของประชาชนที่มีต่อการบริหารงานขององค์การบริหารส่วนจังหวัดชลบุรี เพื่อนำไปใช้เป็นข้อมูลในการพัฒนากระบวนการบริหารขององค์การบริหารส่วนจังหวัดชลบุรี คือ ด้านการศึกษาและการกีฬา ด้านการท่องเที่ยว ด้านเศรษฐกิจ อุตสาหกรรม และการส่งเสริมอาชีพและรายได้ ด้านการสาธารณสุขและสังคมสงเคราะห์ ด้านสิ่งแวดล้อมและทรัพยากรธรรมชาติและด้านศาสนา ศิลปะ วัฒนธรรม ต่อไป ผลที่ได้จากการวิจัยครั้งนี้ อาจจะนำไปใช้เป็นข้อมูลในการปรับปรุงประสิทธิภาพเกี่ยวกับระบบปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่ฝ่ายต่างๆ ขององค์การบริหารส่วนจังหวัดชลบุรี อันจะส่งผลโดยตรงต่อการปฏิบัติงานในหน้าที่ให้เกิดความเข้มแข็งในจังหวัดชลบุรี เพื่อให้คุณภาพชีวิตของประชาชนดีขึ้น

วัตถุประสงค์ของการศึกษา

1. เพื่อศึกษาระดับทัศนคติของประชาชนจังหวัดชลบุรีที่มีต่อการบริหารงานขององค์การบริหารส่วนจังหวัดชลบุรี
2. เพื่อเปรียบเทียบระดับทัศนคติของประชาชนจังหวัดชลบุรีที่มีต่อการบริหารงานขององค์การบริหารส่วนจังหวัดชลบุรี จำแนกตามเพศ อายุ อาชีพ ที่อยู่อาศัยและรายได้

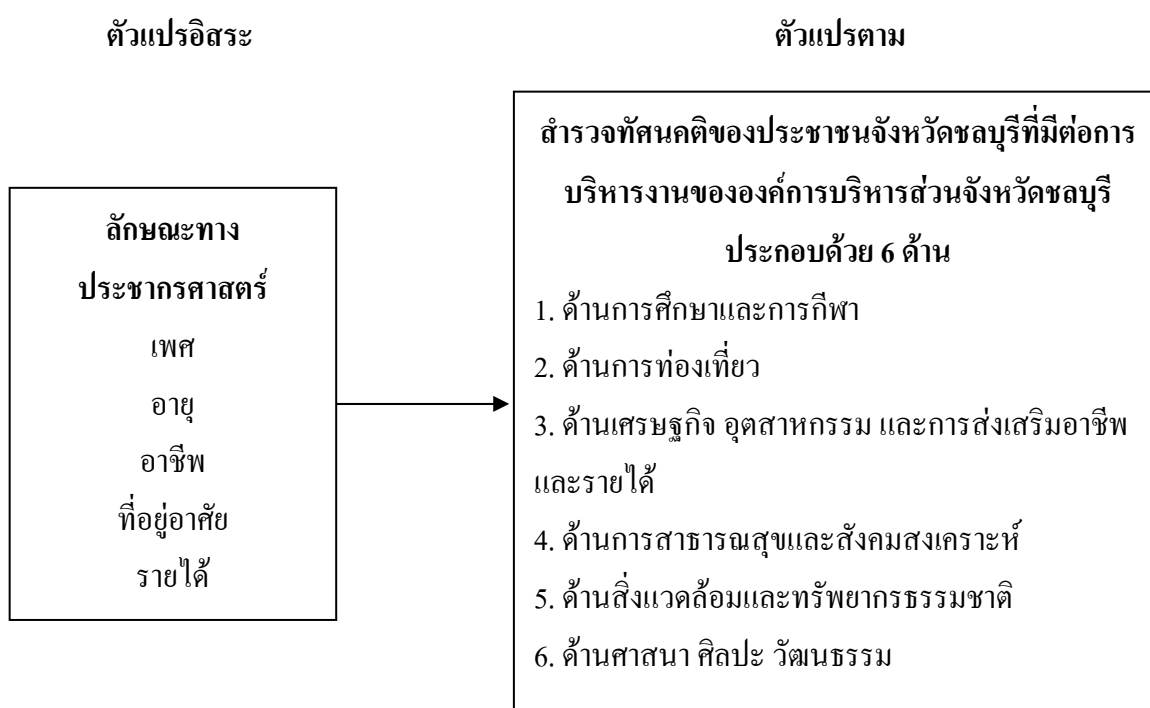
ความสำคัญของการศึกษา

1. ผลการวิจัยครั้งนี้ ทำให้ได้ข้อมูลเกี่ยวกับทัศนคติของประชาชนจังหวัดชลบุรีที่มีต่อการบริหารงานขององค์การบริหารส่วนจังหวัดชลบุรี
2. ผลการวิจัยครั้งนี้ สามารถนำข้อมูลที่ได้จากการวิจัยไปวางแผน เพื่อปรับปรุง และพัฒนากระบวนการบริหารงานขององค์การบริหารส่วนจังหวัดชลบุรี
3. ผลการวิจัยครั้งนี้ สามารถนำข้อมูลที่ได้จากการวิจัยไปพิจารณาในการจัดสรร

งบประมาณประจำปีขององค์การบริหารส่วนจังหวัดชลบุรี ด้านการศึกษาและการกีฬา ด้านการท่องเที่ยว ด้านเศรษฐกิจ อุตสาหกรรม และการส่งเสริมอาชีพและรายได้ ด้านการสาธารณสุขและสังคมสงเคราะห์ ด้านสิ่งแวดล้อมและทรัพยากรธรรมชาติ ด้านศาสนา ศิลปะ วัฒนธรรม ให้เป็นไปตามความต้องการของประชาชน

กรอบแนวความคิดในการวิจัย

การศึกษาวิจัยการสำรวจทัศนคติของประชาชนจังหวัดชลบุรีที่มีต่อการบริหารงานขององค์การบริหารส่วนจังหวัดชลบุรี ประกอบด้วย 6 ด้านคือ ด้านการศึกษาและการกีฬา ด้านการท่องเที่ยว ด้านเศรษฐกิจ อุตสาหกรรม และการส่งเสริมอาชีพและรายได้ ด้านการสาธารณสุขและสังคมสงเคราะห์ ด้านสิ่งแวดล้อมและทรัพยากรธรรมชาติ ด้านศาสนา ศิลปะ วัฒนธรรม โดยมีกรอบแนวความคิดดังนี้

ภาพที่ 1 กรอบแนวความคิดในการวิจัย

คำถามในการวิจัย

1. ทัศนคติของประชาชนจังหวัดชลบุรีที่มีต่อการบริหารงานขององค์การบริหารส่วนจังหวัดชลบุรี อยู่ในระดับใด

2. ทักษะคติของประชาชนจังหวัดชลบุรีที่มีต่อการบริหารงานขององค์การบริหารส่วนจังหวัดชลบุรี โดยจำแนกตามเพศ แตกต่างกันหรือไม่
3. ทักษะคติของประชาชนจังหวัดชลบุรีที่มีต่อการบริหารงานขององค์การบริหารส่วนจังหวัดชลบุรี โดยจำแนกตามอายุ แตกต่างกันหรือไม่
4. ทักษะคติของประชาชนจังหวัดชลบุรีที่มีต่อการบริหารงานขององค์การบริหารส่วนจังหวัดชลบุรี โดยจำแนกตามอาชีพ แตกต่างกันหรือไม่
5. ทักษะคติของประชาชนจังหวัดชลบุรีที่มีต่อการบริหารงานขององค์การบริหารส่วนจังหวัดชลบุรี โดยจำแนกตามที่อยู่อาศัย แตกต่างกันหรือไม่
6. ทักษะคติของประชาชนจังหวัดชลบุรีที่มีต่อการบริหารงานขององค์การบริหารส่วนจังหวัดชลบุรี โดยจำแนกตามรายได้ แตกต่างกันหรือไม่

สมมติฐานการวิจัย

1. ประชาชนจังหวัดชลบุรีที่มีเพศต่างกันมีทักษะคติต่อการบริหารงานขององค์การบริหารส่วนจังหวัดชลบุรี ต่างกัน
2. ประชาชนจังหวัดชลบุรีที่มีอายุต่างกันมีทักษะคติต่อการบริหารงานขององค์การบริหารส่วนจังหวัดชลบุรี ต่างกัน
3. ประชาชนจังหวัดชลบุรีที่มีอาชีพต่างกันมีทักษะคติต่อการบริหารงานขององค์การบริหารส่วนจังหวัดชลบุรี ต่างกัน
4. ประชาชนจังหวัดชลบุรีที่มีที่อยู่อาศัยต่างกันมีทักษะคติต่อการบริหารงานขององค์การบริหารส่วนจังหวัดชลบุรี ต่างกัน
5. ประชาชนจังหวัดชลบุรีที่มีรายได้ต่างกันมีทักษะคติต่อการบริหารงานขององค์การบริหารส่วนจังหวัดชลบุรี ต่างกัน

ขอบเขตของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยมุ่งศึกษาระดับทักษะคติของประชาชนจังหวัดชลบุรีที่มีต่อการบริหารงานขององค์การบริหารจังหวัดชลบุรี และเพื่อเปรียบเทียบระดับทักษะคติของประชาชนจังหวัดชลบุรีที่มีต่อการบริหารงานขององค์การบริหารส่วนจังหวัดชลบุรี จำแนกตามเพศ ที่อยู่ อาศัย และรายได้ ประกอบด้วย 6 ด้าน คือ ด้านการศึกษาและการกีฬา ด้านการท่องเที่ยว ด้านเศรษฐกิจ อุตสาหกรรม และการส่งเสริมอาชีพและรายได้ ด้านการสาธารณสุขและสังคมสงเคราะห์ ด้านสิ่งแวดล้อมและทรัพยากรธรรมชาติ ด้านศาสนา ศิลปะ วัฒนธรรม

1. ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ ประชาชนในเขตพื้นที่ขององค์การบริหารส่วนจังหวัดชลบุรี ที่มีสิทธิการเลือกตั้งในปี พ.ศ. 2549 ข้อมูล ณ พ.ศ.2549 มีจำนวน 823,710 คน

2. กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้จากการสุ่มประชากรคือ ประชาชนในเขตพื้นที่ขององค์การบริหารส่วนจังหวัดชลบุรี ที่มีสิทธิในการเลือกตั้งใน พ.ศ. 2549 โดยใช้หลักการคำนวณของ Yamane (1967) ที่ระดับความเชื่อมั่น 95%

ขนาดของกลุ่มตัวอย่างจะใช้หลักการคำนวณของ Yamane's โดยใช้สูตรดังนี้

$$n = \frac{N}{1+Ne^2}$$

โดย n = จำนวนขนาดตัวอย่าง

N = จำนวนรวมทั้งหมดของประชากรที่ใช้ในการศึกษา

e = ความผิดพลาดที่ยอมรับได้ (ในการศึกษานี้กำหนดให้ $= 0.05$)

ตัวแปรที่ศึกษา

2.1 ตัวแปรต้น

2.1.1 เพศของประชาชนที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง แบ่งเป็นเพศชาย และเพศหญิง

2.1.2 อายุของประชาชนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างแบ่งเป็น 3 กลุ่ม ได้แก่ 18-30 ปี 31-59 ปี และ 60 ปีขึ้นไป

2.1.3 อาชีพของประชาชนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างแบ่งเป็น 5 กลุ่ม ได้แก่

2.1.3.1 นักเรียน/นักศึกษาค้าขาย

2.1.3.2 เกษตรกร

2.1.3.3 ข้าราชการ/พนักงานรัฐวิสาหกิจ

2.1.3.4 พนักงานบริษัทเอกชน

2.1.3.5 ธุรกิจส่วนตัว/ค้าขาย

2.1.4 ที่อยู่อาศัยของประชาชนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างแบ่งตามอำเภอคือ

2.1.4.1 อำเภอเมือง

2.1.4.2 อำเภอพนัสนิคม

2.1.4.3 อำเภอบ้านบึง

2.1.4.4 อำเภอศรีราชา

2.1.4.5 อำเภอบางละมุง

2.1.4.6 อำเภอพานทอง

2.1.4.7 อำเภอสัตหีบ

2.1.4.8 อำเภอหนองใหญ่

2.1.4.9 อำเภอบ่อทอง

2.1.4.10 อำเภอเกาะสีชัง

2.1.4.11 กิ่งอำเภอเกาะจันทร์

2.1.5 รายได้ต่อเดือนของประชาชนที่กลุ่มตัวอย่างแบ่งเป็น 3 กลุ่ม ได้แก่ ต่ำกว่า 10,000 บาท 10,000 – 30,000 บาท และ 30,001 บาท ขึ้นไป

2.2 ตัวแปรตาม ได้แก่ ความคิดเห็นของประชาชนจังหวัดชลบุรีที่มีต่อการบริหารงานขององค์การบริหารส่วนจังหวัดชลบุรี แบ่งออกเป็น 6 ด้าน

2.2.1 ด้านการศึกษาและการกีฬา

2.2.2 ด้านการท่องเที่ยว

2.2.3 ด้านเศรษฐกิจ อุตสาหกรรม และการส่งเสริมอาชีพและรายได้

2.2.4 ด้านการสาธารณสุขและสังคมสงเคราะห์

2.2.5 ด้านสิ่งแวดล้อมและทรัพยากรธรรมชาติ

2.2.6 ด้านศาสนา ศิลปะ และวัฒนธรรม

นิยามศัพท์

1. ทศนคติ หมายถึง ท่าที ความรู้สึกในลักษณะพอใจ สนใจ นิยมชมชอบ สนับสนุนด้วยความเต็มใจ และในลักษณะต่อต้าน ขัดแย้ง เบื่อหน่าย ไม่สนใจ ไม่ร่วมมือของประชาชนที่อยู่ในเขตพื้นที่ขององค์การบริหารส่วนจังหวัดชลบุรี ที่มีต่อการบริหารงานขององค์การบริหารส่วนจังหวัดชลบุรี

2. การสำรวจทัศนคติของประชาชนจังหวัดชลบุรีที่มีต่อการบริหารงานขององค์การบริหารส่วนจังหวัดชลบุรี หมายถึงความคิดเห็นของประชาชนที่มีต่อการบริหารงานขององค์การบริหารส่วนจังหวัดชลบุรี ด้านการศึกษาและการกีฬา ด้านการท่องเที่ยว ด้านเศรษฐกิจ อุตสาหกรรม และการส่งเสริมอาชีพและรายได้ ด้านการสาธารณสุขและสังคมสงเคราะห์ ด้านสิ่งแวดล้อมและทรัพยากรธรรมชาติ ด้านศาสนา ศิลปวัฒนธรรม ที่มีลักษณะท่าที ความรู้สึกในลักษณะพอใจ สนใจ นิยมชมชอบสนับสนุนด้วยความเต็มใจ และในลักษณะต่อต้าน ขัดแย้ง เบื่อหน่าย ไม่สนใจ ไม่ร่วมมือ

3. การดำเนินงานขององค์การบริหารส่วนจังหวัดชลบุรี ประกอบด้วย ด้านการศึกษา และการกีฬา ด้านการท่องเที่ยว ด้านเศรษฐกิจ อุตสาหกรรม และการส่งเสริมอาชีพและรายได้ ด้านการสาธารณสุขและสังคมสงเคราะห์ ด้านสิ่งแวดล้อมและทรัพยากรธรรมชาติและด้านศาสนา ศิลปวัฒนธรรม

3.1 การศึกษาและการกีฬา

3.1.1 การศึกษา หมายถึง กระบวนการเรียนรู้เพื่อความเจริญงอกงามของบุคคล และสังคม โดยการถ่ายทอดความรู้ การฝึก การสืบสานทางวัฒนธรรม การสร้างสรรค์จรรโลง ความก้าวหน้าทางวิชาการ การสร้างองค์ความรู้อันเกิดจากการจัดสภาพแวดล้อม สังคม การเรียนรู้ และปัจจัยเกื้อหนุนให้บุคคลเรียนรู้อย่างต่อเนื่องตลอดชีวิต

3.1.2 การกีฬา หมายถึง การเล่นเพื่อความแข็งแรงของร่างกายหรือเพื่อความ สนุกสนาน เพลิดเพลิน กีฬา เป็นคำที่หมายรวมกิจกรรมการเล่นทั้งที่ต้องออกแรงเพื่อประโยชน์ ของร่างกายและจิตใจ และที่ต้องใช้สมองเพื่อความเจริญของสติปัญญาทุกชนิด รวมทั้งประเภทที่ เรียกว่ากรีฑาด้วย กีฬาเป็นการเล่นที่มักใช้แข่งขันกันจึงต้องมีกฎ และกติกาในการเล่น กีฬาบางชนิด ต้องมีอุปกรณ์ที่ใช้ในการเล่น และมีสถานที่ที่ใช้เล่น กีฬาเป็นการเล่นที่ใช้ฝึกร่างกายให้แข็งแรงฝึก ให้รู้จักยอมรับกฎ ระเบียบกติกาในการเล่น ฝึกให้มีวินัย ฝึกให้รู้จักแพ้ รู้จักชนะ และฝึกให้มีน้ำใจเป็น นักกีฬา เป็นต้น

3.2 ด้านการท่องเที่ยว หมายถึง การเดินทางไปในสถานที่ต่าง ๆ ด้วยความสมัครใจ มิใช่เพื่อรับจ้าง แต่เพื่อเป็นการพักผ่อนหย่อนใจ เพื่อความสนุกเพลิดเพลิน เพื่อการศึกษา ศาสนา กีฬา เพื่อติดต่อธุรกิจ ตลอดจนรวมถึงการประชุมสัมมนา และการเยี่ยมญาติพี่น้อง

สรุปหลักการท่องเที่ยวได้ 3 ประการ

1. เป็นการเดินทางจากที่อยู่อาศัยปกติไปยังที่อื่นเป็นการชั่วคราว
2. เป็นการเดินทางด้วยความสมัครใจของผู้เดินทาง มิใช่ถูกบังคับ
3. เป็นการเดินทางด้วยวัตถุประสงค์ใด ๆ ก็ตาม ที่มีค่าใช้จ่ายเพื่อประกอบอาชีพหรือหา รายได้

3.3 ด้านเศรษฐกิจ อุตสาหกรรม และการส่งเสริมอาชีพและรายได้

3.3.1 เศรษฐกิจ หมายถึง เศรษฐกิจ หมายถึง การแสวงหาและการให้ได้มาซึ่ง วัตถุดิบ การผลิต การขนส่ง และการจำหน่ายสินค้าอุปโภคบริโภคที่ใช้วัตถุดิบ แรงงาน และ เทคโนโลยีในชุมชน ด้วยการนำภูมิปัญญาและทรัพยากรธรรมชาติของท้องถิ่นไปใช้ในทาง เศรษฐกิจ

3.3.2 อุตสาหกรรม หมายถึง ประเภทของกิจกรรมทางเศรษฐกิจที่ได้ดำเนินการ โดยสถานประกอบการที่บุคคลนั้นกำลังทำงานอยู่ หรือประเภทของธุรกิจ ซึ่งบุคคลนั้นได้ดำเนินการ อยู่ในสัปดาห์แห่งการสำรวจ ถ้าบุคคลหนึ่งมีอาชีพมากกว่าหนึ่งอย่าง ให้บันทึกอุตสาหกรรม ตามอาชีพที่บันทึกไว้ การจัดจำแนกประเภทอุตสาหกรรม ใช้ตาม International Standard Industrial Classification, (ISIC) ฉบับ Revision3, 1989 ขององค์การสหประชาชาติ (UN)

3.3.3 รายได้ หมายถึง ผลตอบแทนจากการผลิตสินค้าและบริการที่บุคคลได้รับ ไม่ว่าจะป็นรูปของตัวเงินหรือสิ่งของ ในช่วงระยะเวลาหนึ่ง

3.4 ด้านการสาธารณสุขและสังคมสงเคราะห์

3.4.1 สาธารณสุข หมายถึง อำนาจหน้าที่เกี่ยวกับการแพทย์ การควบคุมอาหาร และยารวมทั้งสิ่งทีอาจเป็นพิษหรือเป็นภัยแก่สุขภาพ กิจกรรมเกี่ยวกับการป้องกันการบำบัดโรค การรักษา และส่งเสริมสุขภาพของประชาชน

3.4.2 สังคมสงเคราะห์ หมายถึง การดำเนินงานเพื่อช่วยเหลือบุคคลให้สามารถช่วยเหลือตัวเองได้

3.5 ด้านสิ่งแวดล้อมและทรัพยากรธรรมชาติ

3.5.1 สิ่งแวดล้อม หมายถึง ทุกสิ่งทุกอย่างที่อยู่รอบตัวมนุษย์ ทั้งที่มีชีวิตและไม่มีชีวิต ทั้งที่เป็นรูปธรรม (จับต้องและมองเห็นได้) และนามธรรม (วัฒนธรรมแบบแผน ประเพณี ความเชื่อ) มีอิทธิพลเกี่ยวข้องถึงกัน เป็นปัจจัยในการเกื้อหนุนซึ่งกันและกัน ผลกระทบจากปัจจัยหนึ่งจะมีส่วนเสริมสร้างหรือทำลายอีกส่วนหนึ่งอย่างหลีกเลี่ยงมิได้ สิ่งแวดล้อมเป็นวงจรและวัฏจักรที่เกี่ยวข้องกันไปทั้งระบบ" อย่างไรก็ดี สิ่งแวดล้อมอาจแยกออกเป็นลักษณะกว้างๆ ได้ 2 ส่วน คือ สิ่งแวดล้อมที่เกิดขึ้นเองตามธรรมชาติ เช่น ป่าไม้ ภูเขา ดิน น้ำ อากาศ ทรัพยากร ทุกประเภท และ สิ่งแวดล้อมที่มนุษย์สร้างขึ้น เช่น ชุมชนเมือง สิ่งก่อสร้าง โบราณสถาน ศิลปกรรม ขนบธรรมเนียม ประเพณี และวัฒนธรรม ฯลฯ เป็นต้น

3.5.2 ทรัพยากรธรรมชาติ หมายถึง สิ่งที่เกิดขึ้นเองตามธรรมชาติ มนุษย์สามารถนำทรัพยากรเหล่านี้ไปใช้ประโยชน์ในรูปลักษณะต่างๆ ได้

3.6 ด้านศาสนาและวัฒนธรรมหมายถึง ลัทธิความเชื่อถือของศาสนานั้น ๆ วัฒนธรรมลักษณะที่แสดงความจริงของงาม ความเป็นระเบียบเรียบร้อย ความกลมเกลียว ก้าวหน้าของชาติ และศีลธรรมของประชาชน ธรรมเนียมอันนำมาซึ่งความจริงของงาม ส่งเสริมและสนับสนุนประเพณีอันดีงามของประชาชน สืบสานประเพณี และวัฒนธรรมท้องถิ่น การจัดกิจกรรมในวันสำคัญ เพื่อส่งเสริมวัฒนธรรมประเพณีในวันสำคัญทางศาสนาเช่น

3.6.1 วันมาฆบูชา จัดให้มีการทำบุญตักบาตรและเวียนเทียน

- 3.6.2 วันสงกรานต์ สรงน้ำพระ รดน้ำดำหัว ก่อพระเจดีย์ทราย
- 3.6.3 วันวิสาขบูชา ทำบุญตักบาตรเวียนเทียน
- 3.6.4 วันอาสาฬหบูชา ทำบุญตักบาตร เวียนเทียน
- 3.6.5 วันเข้าพรรษา ทำบุญตักบาตร ถวายผ้าอาบน้ำฝน ถวายเทียน
- 3.6.6 วันออกพรรษา ทำบุญตักบาตรเทโว ประเพณีวิ่งควาย ทอดกฐิน